Mies was opgestaan, en wilde de zaal verlaten.

„Dat gaat zòò niet," floot de toornige stem der directrice, — „je neemt je bord mee, en eet het behoorlijk leeg. Ja, dàt zou gemakkelijk zijn, elken keer wat anders verzinnen en zoo eraf komen. . . . . Allons. — En . . . . juffrouw Deinze, wilt u haar even naar de koffiezaal brengen, en . . . . hm . . . nakijken of alles in orde is. U begrijpt me . . . . !"

Juffrouw Deinze, een broodmager persoon en zòò lang dat de meisjes haar in verband met den langsten dag van het jaar „21 Juni" noemden, trad gezagvol naar voren, en schreed statig naar de deur. Mies volgde haar, langzaam loopend, daarbij als een gehallucineerde het bruine vocht in haar bord bestarend en dan eensklaps vol weerzin het gelaat daarvan afwendend.

De meisjes durfden niet kikken, maar één lange zucht van pleizier klonk als een schier onhoorbare toejuiching de heldhaftige Mies na.

In de koffiezaal viel Mies dadelijk op een stoel neer, en schoof het bord wel een el van zich af de tafel op.

„Je zult het opeten, ondeugend nest," bitste 21 Juni, en het broodmagere gezicht leek van toorn tot een uiterste te verschrompelen. Eigenlijk was enkel de neus nog goed waarneembaar.

„Neen, neen, neèn," deed het meisje hartstochtelijk.

„Dat zullen we eens zien. Over een halfuur komt de directrice kijken, en dan moet het bord leeg zijn."

„Maar niet in mijn maag," kreet Mies wild-nerveus, „ik wàlg ervan."

„Ergens anders kan het niet heen. Daar is voor gezorgd," besloot 21 Juni, terwijl ze een blik rondom in de kamer wierp. Dan trok ze de deur achter zich dicht, en draaide aan den buitenkant den sleutel om, de arme Mies met haar soep en haar ellende in de sombere kamer alleen achterlatend.

***

In de eetzaal was, na het vertrek van Mies een wat nerveuze stemming gebleven. Een ieder was nieuwsgierig hoe dit incident zou afloopen. De meisjes aten zwijgzaam van de verdere gerechten, en een snelle blik van verstandhouding onderling was al wat men verder tusschen haar bemerkte. De vier juffrouwen leken wel bevroren, zoo koel en stijf en onhandelbaar; het ergst was 21 Juni; die snoof af en toe met den omvangrijken neus, waarbij dan de neusvleugels trilden als de kieuwen van een visch. De directrice at sneller af dan gewoonlijk, en bitser dan ooit maande zij de meisjes, die kieskauwden tot vlugheid aan. Haar machtige autoriteit had haar niet verlaten, maar men voelde als een zekere onrust daaronder beven.

Bij den griesmeelpudding zei ze tot de vier trawanten:

„Dames, als we gedaan hebben met eten, wilt u wel met de meisjes zoolang op de cour gaan?"

De dames knikten en zeiden: „Ja, mevrouw," op aanstellerige gehoorzame wijze. Het had den klemtoon van: zòò hoort men te spreken, meisjes.

„Waar zijn je handen, Dolly?" viel een der dames vinnig uit tegen een der meisjes, en toen deze snel hare handen uitgespreid ter weerszijden van haar bord gebracht had, baasde de trawante nogeens:

„Zoo, en laat ik dat niet meer moeten zeggen."

In de wat pijnlijke stilte, die nu weer volgde, mengde zich plotseling het gekliktik van lepels en borden, die door de dienstmeisjes werden opgeruimd. Stroef krasten de borden even over elkaar nu en dan, en dat geluid had iets valsch, iets boosaardigs daar temidden van die nerveuze gespannen stilte.

De houding der zwijgende meisjes werd min of meer tartend, ze staken de hoofden nu en dan bijeen en mompelden plagerige opmerkingen over het gezag en deszelfs trawanten.

„Zwijgen, volkomen zwijgen," beval de directrice, — „geen woord wil ik hooren" . . . .

Zij bemerkte zeer wel de oproerigheid, die in de jonge gemoederen gaande was. En uitroeien moest ze die met wortel en tak; zoo dicteerde haar de theorie der opvoedingsleer.

„Neem je arm van je gezicht weg, Else," snibbigde ze een der meisjes aan de andere zijde der tafel toe, — „weg dien arm. Ik wil je gezicht zien."

„Dan moet je mijn portret laten maken," mompelde Else die een brutaaltje was. De meisjes in haar naaste omgeving proestten het uit.

„Wat zei je, Else?" vroeg dreigend de machtige.

„Niets, mevrouw."

„Je zei wèl iets."

„Neen, heusch niet, mevrouw."

Stilte. Slechts nu en dan een onheilspellend vaag gegiechel, een mokkend gefluister, kort en treiterig.

„Willy, steèk je druiven in het water vòòr je ze eet," grimmigde een der vier.

„Ik zou jòu wel in het water willen steken, maar dan gòed," siste Willy onhoorbaar.

Hoongelach en snelle, veelzeggende blikkenschichten.

De vijf gezagvollen waren somber en dreigend als onweersbuien.

Boven de kinderen uit reikten de vijf booze gezichten, de trekken wrang en wrokkig saamgetrokken; dat van 21 Juni was al zeer geweldig; haar vlijmscherpe neus hing dreigend als het zwaard van Damocles boven de meisjes.

„Foei, ben jij een aardappel aan het schillen, Suze?" Zoo berispte zij een meisje, dat haar peer niet vòòr ze te schillen in partjes gesneden had.

„Laat ik jòu maar niet schillen," mompelde Suze, terwijl ze, zij het ook bedektelijk, wreede bewegingen met haar vruchtenmesje volvoerde.

Spoedig werd de zitting nu opgeheven. De directrice, wijnrood nu, was moeizaam maar majestueus vanuit haar leunstoel gerezen.

„De meisjes gaan dus op de cour," gebood zij, en als dezen onder het waakzaam oog der trawanten naar de binnenplaats trippelden, trad de machtige zelve op de koffiezaal toe.

Uit de school der oude gezagstraditie, en overtuigd voorstandster daarvan, was zij nochtans, naar meer hedendaagschen aard, ook niet ongevoelig voor de meer moderne theorieën der paedagogie, die de ziel van het kind als het middelpunt der wereld zien; en deze twee opvoedkundige inzichten met elkander te verzoenen, beschouwde ze als haar levenstaak. Bemerkte zij verzet onder de meisjes, dan zette ze dadelijk al haar stekels op, zulks geschiedde bijna instinctmatig, het gezag-uitoefenen was haar tot een tweede natuur geworden; maar in haar teederder oogenblikken kon zij zich aan de moderner inzichten niet onttrekken, en geloofde dan in de onbevangenheid en onschuld der kinderen principieel.

Toen zij de koffiezaal binnentrad, bespeurde zij tot haar schrik de arme Mies met een verwrongen gezichtje voor haar bord, dat zoo goed als leeg was, maar een groote plas soep lag ernaast op de tafel en op den grond.

Daar had je het alweer, je kon niet altijd je wil opdringen; het kon toch heel wel, dat een kind met geen mogelijkheid iets eten kòn. Waarom steeds dat wantrouwen tegenover de meisjes. Juist in je vertrouwen moest je ze nemen. Ojé, dat arme kind . . . .

„Heb je gespuugd, lieve?" vleide ze op haar zachtsten spreektoon.

Wat verwezen keek het kind haar aan, even, dan knikte ze met het hoofd op eenigszins flauwe, ziekelijke manier.

„Dan hoef jij voortaan die soep niet meer te eten," zei de machtige, die ondanks alles toch menschelijk voelde.

„Dat is lief van u, mevrouw, dank u," deed het meisje met de zelfde flauwe stem als daareven.

En de directrice nam haar aan de hand, waschte haar op de slaapzaal, en liet haar daarna in de eetkamer van de andere gerechten brengen, een groot stuk pudding, zwemmend in een zee van bessensap en van de lekkerste vruchten.

Met genoegdoening keek ze naar het kind, dat met veel smaak alles opat, en ze beloofde zichzelf, de meer menschelijke moderne theorieën van nu-af-aan de voorkeur boven de andere te geven.

„Je moet de kinderziel trachten te begrijpen," zei ze in blijde zelfvoldaanheid met een blik naar het etende kind, — „dàt is het geheim der opvoeding. We moeten in het zieleleven der kinderen trachten in te komen."

***

„Heb je het opgegeten?"

„Neen toch?"

„Natuurlijk niet, hè?"

Zoo klonken de kittige, opgewonden meisjesstemmen rondom, als Mies de cour op kwam loopen, en allen groepten om het kind samen in een hoek der speelplaats, zoo ver mogelijk verwijderd van de juffen, die in het priëel zaten te lezen en te handwerken. — „Ik heb het over den grond en de tafel gesmeten. Heele plassen," vertelde Mies vol branie, — „en toen ze binnenkwam, vroeg ze of ik had gespuugd. Ik zei natuurlijk „ja."

En nu hoef ik de bruine brij nooit meer te eten, heeft ze me beloofd."

„Dol." „Heerlijk." „Zoo ziè je, als je maar voet bij stuk houdt," klonken de bijvalsbetuigingen der vriendinnetjes.

Maar Mies keek eigenlijk heelemaal niet zoo verheugd.

„Och, het kan me niet veel schelen, of ik die bruine brij niet meer eet of wel," zei ze onverschillig.

„En je hadt er zoo'n afkeer van," deden de meisjes verwonderd.

„Ik heb er nooit van geproefd."

„Maar je lustte ze toch niet?"

„Dat weet ik niet, hè. Het is eigenlijk jammer, kinderen, dat ik ze niet meer hoef te eten. Want wat moet ik nu eigenlijk weer verzinnen om ze kwaad te maken . . . . Het is eigenlijk vervelend, zie je" . . . .

JOB STEYNEN.

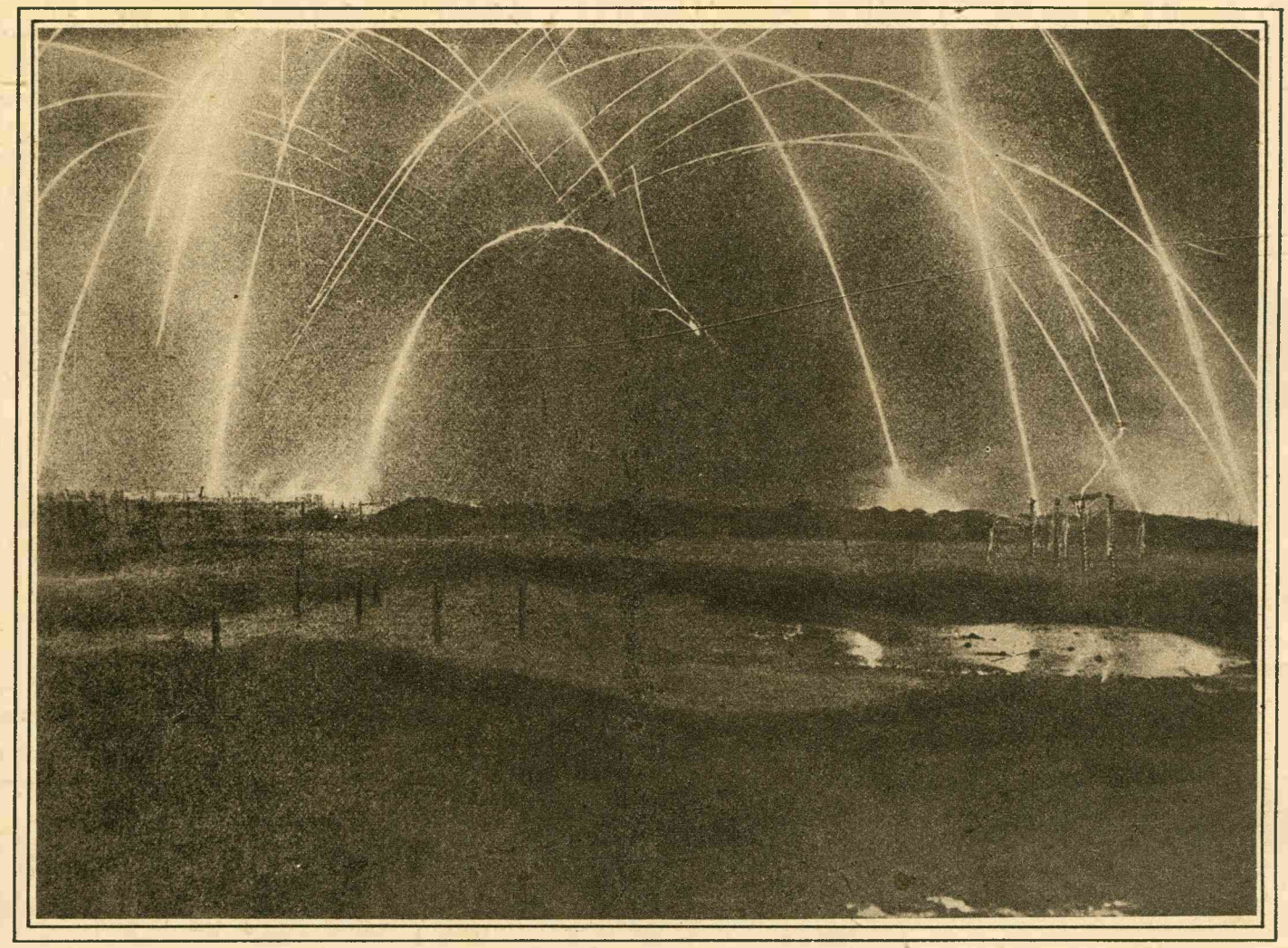

EEN NACHT-SCÈNE AAN HET WESTFRONT.

Een imposante foto genomen aan het Westfront gedurende een nachtelijk bombardement. Onze correspondent merkte bij deze foto heel terecht op, dat het front beter is verlicht dan Londen!

Het geheim van Mijnheer Davids

Men noemde hem „mijnheer Davids," tout court. Zijn voornaam kende niemand, doch dit was ook niet noodig, hij was de eenige van dien naam in 't stadje. Mijnheer Davids was een klein mannetje met een bol blozend gezicht en bakkebaardjes, die aan de slapen en in 't midden ietwat begonnen te grijzen. De ouden kenden hem en de jongen kenden hem.

Men had hem nooit anders gezien dan nu, even blozend, even welgedaan, even gemoedelijk en goedgeluimd. Zelfs zijn jàs was altijd van dezelfde snit, zijn hoed van 't zelfde model, en zijn sigaren, waarmede hij zeer vrijgevig was, waren steeds van dezelfde goede kwaliteit. Hij maakte iederen morgen klantvast dezelfde wandeling langs de singels en 's avonds na het diner buiten de stad, 's zomers wat langer dan 's winters als het leelijk weer was. En hij was altijd vergezeld van denzelfden zwarten poedel, schoon men met zekerheid wist te vertellen dat de hond voor twee jaar gestorven was en hij een anderen poedel had genomen, een witten, dien hij had laten verven. Maar het was de laster, die zoo sprak en, daar hij niets van mijnheer Davids zelf kon zeggen er op uit was iets aan te merken op den hond. Inderdaad kon niemand mijnheer Davids iets ten laste leggen. Als hij wat kocht, betaalde hij het contant en van afdingen hield hij niet. Met den notaris, wiens cliënt hij was, stond hij op den besten voet en bij den burgemeester kwam hij iederen Vrijdagavond whisten. De notaris was ook van de partij en de gemeente-ontvanger was nummer vier. Voor geen geld